

## דף צח.

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פט"ז הט"ז

מִי שֶׁנֶדַר נֶדֶר לֹא יִבְיָאֵנוּ מִמְעוֹת מְעַשֵּׂר שְׁנֵי שְׁהָרֵי נִתְחַיֵּב  
בְּקָרְבָן זֶה וְכֹל הַמְחַיֵּב בְּקָרְבָן לֹא יִבְיָא קָרְבָנוֹ אֶלָּא מִן  
הַחֲלִין:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ד ה"א

כָּל הַקָּרְבָנוֹת אֵין מְקַרִיבִין אוֹתָן לֹ אֶלָּא בְיוֹם שֶׁנֶּאֱמַר  
'בְיוֹם צוֹתוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶת קָרְבָנֵיהֶם' בְיוֹם  
וְלֹא בְלַיְלָה. לְפִיכֹךְ אֵין שׁוֹחֲטִין זְבָחִים אֶלָּא בְיוֹם וְאֵין  
זוֹרְקִין דָּמִים אֶלָּא בְיוֹם הַשְּׁחִיטָה שֶׁנֶּאֱמַר 'בְיוֹם הַקְרִיבוּ  
אֶת זְבָחוֹ בְיוֹם הַזְבִּיחָה תִּהְיֶה הַהַקְרָבָה. וְכִיּוֹן שֶׁשָּׁקְעָה  
הַחֲמָה נִפְסַל הַדָּם:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ה ה"ח

וְאֵין עֲבוּדָה אֶלָּא בְיָמִין. וְאִם עָבַד בְּשִׂמְאֵל פְּסוּלָה וְאֵינוֹ  
לוֹקָה. רִגְלוֹ אַחַת עַל הַכְּלִי וְרִגְלוֹ אַחַת עַל הָרִצְפָּה מ  
רוֹאֵין כֹּל שֶׁאֵלוֹ יִנָּטֵל הַכְּלִי אוֹ הָאֶבֶן יָכוֹל לַעֲמֹד עַל

ל. כסף משנה: כל הקרבנות אין מקריבין אותם אלא ביום שנאמר ביום צוותו את בני ישראל וכו'. בכמה מקומות מהם פרק דם חטאת (זבחים צ"ח). ומ"ש וכיון ששקעה החמה נפסל הדם. מימרא בפרק איזהו מקומן (דף נ"ו):

מ. כסף משנה: רגלו אחת על הכלי ורגלו אחת על הרצפה. יש בלשון רבינו חסרון וצריך להוסיף רגלו אחת על האבן ורגלו אחת על הרצפה וכך מצאתי בספר מוגה וכך היא שנויה בברייתא שם. וכן מבואר בסוף לשון רבינו שכתב רואין כל שינטל הכלי או האבן: קיבל בימין ושמאל מסייעתו עבודתו כשירה וכו'. תוספתא פרק קמא דזבחים:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

וְגָלוּ אֶחָת עֲבוֹדָתוֹ כְּשֶׁרָהּ. וְאִם לֹא עֲבוֹדָתוֹ פְּסוּלָה.  
 קָבַל בְּיָמֶיךָ וְשָׂמַל מְסִיעֶתוֹ עֲבוֹדָתוֹ כְּשֶׁרָהּ. שֶׁהִמְסִיעַ אֵין  
 מִשְׁגִּיחִין עָלָיו:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י ה"י

וּמִתָּר לֶאֱכֹל אֶת הַקֹּדָשִׁים בְּכָל מֵאָכְלֵךְ. אֲפִלוּ הַכֹּהֲנִים  
 מִתָּרִין לֶאֱכֹל חֶלְקֵם בֵּין מִקְדָּשִׁים קָלִים בֵּין מִקְדָּשֵׁי  
 קֹדְשִׁים בְּכָל מֵאָכְלֵךְ. וְלִשְׁנוֹת בְּאֲכִילָתָן וְלֶאֱכֹלֵם צְלוּיִים  
 שְׁלוּקִים וּמִבְשָׁלִים וְלִתְּת לְתוֹכָן תְּבַלִּין שֶׁל חֶלְיָן אֲבָל לֹא  
 תְּבַלִּין שֶׁל תְּרוּמָה שֶׁלֹּא יָבִיאוּ אֶת הַתְּרוּמָה לְיָדֵי פְּסוּל.  
 וְהַעֲצוּמוֹת הַנְּשָׂאוֹת מִתְּרוֹת וְעוֹשֶׂה אָדָם מֵהֶם כָּל כָּלִים  
 שִׁירְצָה:

**ג.** כסף משנה: ומותר לאכול הקדשים בכל מאכל. משנה ב' איזהו מקומן (דף נ"ה). ומ"ש  
 אפילו הכהנים מותרין לאכול חלקם וכו' ולשנות באכילתן ולאכלם צלויים וכו'. משנה בס"פ  
 כל התדיר (דף צ'). ומ"ש אפילו הכהנים. נראה דכתב כן משום דסד"א שהכהנים צריכים  
 שלא יאכלו אלא לש"ש ולכן לא יאכלו אותם במטעמים דרך תענוג קמ"ל משום דכתב  
 בהו רחמנא למשחה ומתרגמינן לשון גדולה כמו שהמלכים אוכלים. ומ"ש אבל לא תבלין  
 של תרומה וכו'. שם במשנה פלוגתא דר"ש ור"מ ופסק כר"מ: והעצמות הנשארות מותרות  
 וכו'. בפרק המזבח מקדש (דף פ"ו) ובפרק דם חטאת (דף צ"ח) אשם מה אשם עצמותיו  
 מותרין אף כל עצמותיו מותרין ופירש"י מה אשם עצמותיו מותרין לעשות מהם כלים אני  
 שמעתי שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל. אף כל ואפילו  
 עולה ומיבעיא לי הא נמי מחטאת הוה מצי יליף ונראה בעיני דמלו יהיה יתירא נפקא ליה  
 באשם דכתיב ביה לכהן לו יהיה עכ"ל. כתב הר"י קורקוס ז"ל כתב רבינו הנשארות כלומר  
 שאין בהם שום דבר ראוי לאכילה דתנן בתרומות פרק י"א עצמות קדשים בזמן שמכנסן  
 אסורות ואם השליכן מותרות ומירי ביש עליהם קצת בשר ולכן אם מחשיבן אסורות ואין  
 מותר אלא נשארות שאינו מחשיבן ולא מצניען כ"כ תוספות שם עכ"ל:

**דף צח:**

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ח ה"ט

**נִתְּז מִן הַבֶּגֶד לְבָגֵד שְׁנַיִם • אֵינן הַבֶּגֶד הַשְּׁנַיִ תְּעוֹן כְּבוֹס.**  
**נִתְּז עַל בֶּגֶד טָמֵא אֵינוֹ תְּעוֹן כְּבוֹס. נִתְּז דָּם הַחֲטָאת עַל**

**ס. כסף משנה:** ניתז מן הבגד וכו'. שם (דף צ"ב:) בעא מיניה לוי ניתז מבגד לבגד מהו מבגד קמא אידחי ליה בכיבוס או דילמא לא א"ל זו שאלה טעון כיבוס ממה נפשך אי אוספו וכשר הא כשר ואי אוספו ופסול כר"ע דאמר היתה לו שעת הכושר ונפסלה דמה טעון כיבוס. ופירש"י אידחי ליה לכיבוס וכו' (דכיון) דאיזקיק לכיבוס אידחי ליה [מתורת הזאה] ולא קרינן בה ראוי להזאה ולא בעי כיבוס האי אחרון. זו שאלה בניחותא יפה שאלת ואשיבך עליה. אי אוספו וכשר אע"ג דאיזקיק לכיבוס לא בטל מתורת דם וכו'. הא כשר וטעון האחרון כיבוס. ואת"ל שאם אוספו מהראשון פסול וכו' אנא כר"ע ס"ל דאמר היתה לה שעת הכושר לזריקה ונפסלה דמה טעון כיבוס והאי הרי בתחילתו בכלי נתקבל והיתה לו שעת הכושר ואח"כ נפסל בנפילתו על בגד הראשון עכ"ל. והשתא כיון דסתם לן תנא דלא כר"ע לא חיישינן למאן דאמר דס"ל כוותיה ועוד דבבעיא דאיתא התם בגמ' בסמוך משמע בהדיא דאמוראי בתראי לא סבירא להו כר"ע כיון דמספקא לן אי אוספו ופסיל בעיין לא איפשיטא ומיהו ק"ל נהי דלא איפשיטא בעיין מ"מ מספיקא ה"ל להחמיר ולהטעינו כיבוס ושמא יש לומר דכיבוס במקום קדוש אינו דרך כבוד כלפי מעלה ומספיקא לא מזלזלינן ביה. ויותר נכון לומר דכיון דסתם לן תנא דלא כר"ע ואמוראי בתראי נמי לא ס"ל כר"ע הא איפשיטא בעיין איפכא מלוי: ניתז על בגד טמא אינו טעון כיבוס. שם בעי מיניה רמי בר חמא מרב חסדא ניתז על בגד טמא מהו אמר רב הונא בריה דרב יהושע מדקא מיבעיא ליה הכי ש"מ היתה לו שעת הכושר ונפסלה אין דמה טעון כיבוס ה"מ בזה אחר זה אבל בבת אחת לא או דילמא לא שנא א"ל פלוגתא דר' אליעזר ורבנן וכדמתרין אביי דתניא ר"א אומר מי חטאת שנטמאו מטהרין שהרי נדה מזין עליה וכו'. במאי קא מיפלגי אמר אביי בדנין טומאה קדומה מטומאה שבאותה שעה קא מיפלגי מר סבר דנין ומר סבר אין דנין. ופירש"י ניתז על בגד טמא ונטמא בנגיעתו בו מי הוי דם פסול כאילו נטמא קודם לכן ולא בעי כיבוס או דילמא כיון דבעידנא דנפל עליה אכתי כשר הוי והרי פסול דם וטעינת כיבוס לבגד באים כאחד כדמפרש ואזיל רב הונא בריה דרב יהושע. מדקא מיבעיא ליה הכי מכלל דפשיטא ליה בטמא קודם לכן דלא בעי כיבוס ואע"ג דהיתה לו שעת הכושר ש"מ סבר וכו' ומיהו היכא דפיסול דם ונפילת בגד באים כאחד מבעיא ליה הכי מי אמרינן ה"מ דפסולה אין דמה טעון כיבוס בזה אחר זה שנפסל ואח"כ ניתז וכו'. מטהרים את האדם מטומאת מת כאילו לא נטמא שהרי נדה שנטמאת במת מזין עליה לפני טבילת נידתה וטובלת אחת בשביל שתי הטומאות וכו'. בדנין טומאה

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

הַבְּגָד וְנִתְּזוּ עַל דַּם הַחֲטָאת דָּם חֲלִין טְעוֹן כְּבוֹס. אָבֵל  
אִם נִתְּזוּ דָּם הַחֲלִין תְּחִלָּה וְנִתְּזוּ עָלָיו דָּם הַחֲטָאת אֵינוֹ  
טְעוֹן כְּבוֹס שֶׁהָרִי לֹא נִבְלַע בּוֹ:

עין משפט ב.ג. הרמב"ם הל' מקוואות פ"ג ה"ו

טַבַּח שֶׁהָיָה דָּם עַל בְּגָדָיו ע אֵינוֹ חוֹצֵץ מִפְּנֵי שְׂאִינוֹ  
מִקְפִּיד:

הרמב"ם הל' מקוואות פ"ג ה"ו

מוֹכֵר רֶבֶב שֶׁהָיָה רֶבֶב עַל בְּגָדוֹ אֵינוֹ חוֹצֵץ. וְכֵן כָּל  
כִּיּוֹצֵא בְּזָה. הָיָה הַטַּבַּח מוֹכֵר רֶבֶב וְהָיָה עַל בְּגָדוֹ דָּם  
וְרֶבֶב הָרִי זֶה סֵפֶק אִם חוֹצֵץ פ מִפְּנֵי שֶׁהֵן שְׁנַיִם וּמִקְפִּיד  
אוֹ אֵינוֹ חוֹצֵץ שֶׁהָרִי מְלֹאכְתּוֹ הִיא וְאֵינוֹ מִקְפִּיד:

קדומה כגון מי חטאת לפני הזאתו מטומאה שבאותה שעה כגון הזאת נדה שטומאת המים והזאה באים כאחד קא מיפלגי ר"א סבר דנין ורבנן סברי אין דנין ולגבי ניתז דם חטאת על בגד טמא דאיבעיא לן נמי פלוגתא דר"א ורבנן היא דלר"א אין טעון כיבוס דטומאה שבשעת נפילה כטומאה שלפני נפילה ולרבנן לא דמו אהדדי עכ"ל. וקשה דלפי זה ה"ל לרבינו לפסוק כרבנן דסברי בניתז על בגד טמא טעון כיבוס וצ"ע. וכתב הר"י קורקוס ז"ל ואפשר שסובר רבינו שאין הדבר מוכרח דרבנן שאין דנין שם טומאה קדומה מטומאה שבאותה שעה לומר שמי חטאת שנטמאו יטהרו שמפני זה יסברו שאם ניתז על בגד טמא שטעון כבוס שאפשר דלאו הא בהא תליא ומ"מ ודאי שר' אליעזר שדן שם טומאה קדומה מטומאת שעה ע"כ יסבור שגם כאן שאין טעון כיבוס כמו נפסל קודם שניתז הילכך הכי נקטינן. או אפשר שגירסא אחרת או שיטה אחרת היתה לרבינו באותה סוגיא. או אולי לשון רבינו בספרים מוטעה והוא צריך להיות טעון כיבוס והוא היותר קרוב אצלי עכ"ל: ניתז דם חטאת על הבגד וכו'. בס"פ דם חטאת (דף צ"ח:). ומ"ש אבל אם ניתז דם החולין תחלה וניתז עליו דם החטאת אינו טעון כיבוס וכו'. שם בעיא דאיפשיטא:

ע. כסף משנה: טבח שהיה דם על בגדו וכו'. בס"פ דם חטאת (דף צ"ח):

פ. כסף משנה: ומ"ש ה"ז ספק אם חוצץ וכו'. שם בעיא דלא איפשיטא:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י הי"ט

כָּל הָרְאוּי לְאֹכִילַת הַקֹּדְשִׁים \* בְּשַׁעַת הַקָּרְבָּן חוֹלֵק לְאָכֹל.  
 וְכָל מִי שְׁאִינוֹ רְאוּי לְאָכֹל בְּשַׁעַת הָעֲבוּדָה אֵף עַל פִּי  
 שֶׁהוּא רְאוּי לְעֲבוּדָה וְהָרִי הוּא רְאוּי לְאָכֹל לְעֶרֶב אִינוֹ  
 חוֹלֵק כִּדֵּי לְהַנִּיחַ חֶלְקוֹ לְעֶרֶב. כִּי צָד. טְבוּל יוֹם וּמְחֹסֵר  
 כְּפוּרִים וְהָאוֹנֵן בְּיוֹם הַקְּבוּרָה בֵּין כֹּהֵן גָּדוֹל בֵּין כֹּהֵן  
 הַדְּיוּט אֵין חוֹלֵקִין לְאָכֹל לְעֶרֶב:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פ"ב ה"י"ז

הָאוֹנֵן אַחַר שְׁתֵּם זְמַן אֲנִינּוֹתוֹ \* וּמְחֹסֵר כְּפוּרִים אַחַר  
 שֶׁהָבִיא כְּפָרְתוֹ צְרִיכִין טְבִילָה לְאֹכִילַת הַקֹּדֶשׁ אֲבָל לֹא  
 לְתִרוּמָה שֶׁהָאוֹנֵן וּמְחֹסֵר כְּפוּרִים מְתָרִין לְאָכֹל אֶת  
 הַתִּירוּמָה. וּמִפְּנֵי מָה הַצְּרִיכוֹם טְבִילָה לְקֹדֶשׁ שֶׁהָרִי עַד  
 עֲתָה הָיָה אֲסוּרִין לְאָכֹל אֶת הַקֹּדֶשׁ וְהִסִּיחוּ וַעֲתָן וְשָׁמָּה  
 נִטְמְאוּ וְהֵם לֹא יָדְעוּ. וְלֹא עָשׂוּ מַעֲלָה זֹו אֲלֵא לְאֹכִילָה  
 אֲבָל לְנִגְיָעָה נוֹגְעִים בְּקֹדְשִׁים קֹדֶם טְבִילָה:

**צ.** כסף משנה: כל הראוי לאכילת הקדשים וכו'. ריש פרק [טבול יום] (דף צ"ח): טבול יום ומחוסר כפורים אינם חולקים בקדשים לאכול לערב אונן נוגע ואינו מקריב ואינו חולק לאכול לערב בעלי מומין בין בעלי מומין עוברין בין בעלי מומין קבועים חולקין ואוכלים אבל לא מקריבים כל שאינו ראוי לעבודה אינו חולק בבשר:

**ק.** כסף משנה: האונן אחר שתם זמן אנינתו וכו'. משנה בפרק חומר בקדש (דף כ"א) האונן ומחוסר כפורים צריכין טבילה לקדש אבל לא לתרומה. ומ"ש ומפני מה הצריכו טבילה וכו'. שם בגמרא (דף כ"ד ע"ב). ומ"ש ולא עשו מעלה זו אלא לאכילה וכו'. בר"פ טבול יום ואע"ג דלא איתמר התם אלא גבי אונן משמע לרבינו דה"ה למחוסר כפורים כיון דבהדי הדדי מיתנו:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

**הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ב ה"ח**

וְאִם עַל פִּי שְׂכֵהֶן גָּדוֹל עוֹבֵד אוֹנֵן אֲסוּר לֶאֱכֹל בְּקֹדְשִׁים י  
 שְׁנָאֵמַר וְאֶכְלֹתִי חֲטָאת הַיּוֹם הַיֵּיטֵב בְּעֵינַי ה''. וְכֵן אֵינּוּ  
 חוֹלֵק לֶאֱכֹל בְּעָרֵב. אוֹנֵן שֶׁעֲבַד אֵינּוּ לוֹקֵה. וּמִתָּר לִגְע  
 בְּקֹדְשִׁים אִם עַל פִּי שְׂלֵא טָבֵל שְׂלֵא עָשׂוּ מַעֲלָה אֶלֶּא  
 בְּאֶכְלָה אֲבָל בְּנִגְיָעָה הָרִי זֶה טָהוֹר כְּמוֹ שֶׁיִּתְבָּאֵר  
 בְּמִקּוּמוֹ:

עין משפט ו. **הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ב ה"ח**

**אם כן מפני מה נשנית אזהרה זו בכהן גדול ש. שכהן**  
**הדיוט שהיה במקדש בעבודתו ושמע שמת לו מת**

**ר. כסף משנה:** ומה שכתב ואע"פ שכהן גדול עובד אונן אסור לאכול בקדשים וכו'. משנה בסוף הוריות (דף י"ב:) כ"ג מקריב אונן ולא אוכל וההדיוט לא מקריב ולא אוכל. ומ"ש וכן אינו חולק לאכול לערב. ברייתא בר"פ טבול יום (דף צ"ט). ומ"ש אונן שעבד אינו לוקה. פשוט הוא דהא לית ביה לאו מפורש. ומ"ש ומותר ליגע בקדשים וכו'. משנה וגמרא (דף צ"ח צ"ט) וגמרא בר"פ טבול יום:

**ש. כסף משנה:** אם כן מפני מה נשנית אזהרה זו בכ"ג וכו'. בר"פ כל הזבחים (דף כ"ח) אונן [דפסול] מנ"ל דכתיב ומן המקדש לא יצא ולא יחלל הא אחר שלא יצא חילל ופירש"י ומן המקדש וגו' לעיל מיניה כתיב לאביו ולאמו לא יטמא ובכהן גדול משתעי וסמך ליה ומן המקדש וגו' כלומר אף ביום שמתו אביו ואמו אין צריך לצאת מן המקדש אלא עומד ומקריב ולא יחלל שאין הקדשים מתחללין בכך הא הדיוט שלא יצא ועבד חילל עכ"ל. ויש לדקדק בדברי רבינו שכתב שאפילו כהן הדיוט שיצא מן המקדש בשעת עבודה חייב מיתה משמע שהטעם מפני שנראה כמזלזל העבודה אם יניחנה מפני ששמע שמת לו מת ויצא נראה שגומר עבודתו ואח"כ יצא שהרי כתב שאינו מוזהר מלצאת אלא בשעת עבודה בלבד ואח"כ כתב שכהן הדיוט שהיה במקדש בעבודתו ושמע שמת לו מת אינו עובד נראה שמיד ששמע מפסיק ומסלק ידו מעבודתו ומאחר שאסור לגמור עבודתו למה אסור לו לצאת מיד דכך לי שעת עבודה כיון שאינו יכול לעבוד כמו שלא בשעת עבודה ונ"ל שאע"פ שאינו יכול לגמור עבודתו אם יצא קודם שתגמר העבודה ע"י אחר נראה כמזלזל בעבודה ועי"ל שאם היה מותר לו להפסיק עבודתו ולצאת כששמע שמת לו מת

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתורים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שְׁהוּא חֵיב לְהִתְאַבֵּל עָלָיו אֶף עַל פִּי שְׂאִינוּ יוֹצֵא מִן  
הַמִּקְדָּשׁ אֵינוּ עוֹבֵד מִפְּנֵי שְׁהוּא אוֹנֵן וְאִם עָבַד וְהוּא אוֹנֵן  
שֶׁל תּוֹרָה חֵלֶל עֲבוֹדָתוֹ בֵּין בְּקָרְבָן יָחִיד בֵּין בְּקָרְבָן  
צְבוּר. אֲבָל כֹּהֵן גָּדוֹל עוֹבֵד כְּשֶׁהוּא אוֹנֵן שְׂנֵאמַר וּמִן  
הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא וְלֹא יִחְלָל כְּלוּמַר יֵשֵׁב וְיַעֲבֹד עֲבוֹדָה  
שֶׁהִיא עוֹסֵק בָּהּ וְאֵינָה מִתְחַלֶּלֶת:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י הי"ט

כָּל הָרְאוּי לְאֲכִילַת הַקִּדְשִׁים הַבְּשֻׁעַת הַקָּרְבָן חוֹלֵק לְאָכֹל.  
וְכָל מִי שְׂאִינוּ רְאוּי לְאָכֹל בְּשֻׁעַת הָעֲבוֹדָה אֶף עַל פִּי  
שֶׁהוּא רְאוּי לְעֲבוֹדָה וְהָרִי הוּא רְאוּי לְאָכֹל לְעֶרֶב אֵינוּ

איכא למיחש שמא כשיפסיק העבודה ויצא בבהלה תהיה העבודה בטלה מאין מתעסק בה עד שיתעוררו שאר הכהנים לבא לגמור ואין לך זלזול גדול מזה ולפיכך אסרה לו לצאת עד שתגמר העבודה ע"י אחר: כתב הראב"ד אע"פ שאינו יוצא א"א וכיון שהוא חייב להתאבל עליו וכו'. ואיני רואה כאן השגה שלא כתב רבינו שאסור לו לצאת אלא בשעת עבודה בלבד ואחר גמר עבודה יצא ויטמא: ומה שכתב ואם עבד והוא אונן של תורה חילל עבודתו וכו'. בסוף פרק הנשרפין (סנהדרין דף פ"ד) תניא דאונן אסור לעבוד ואמרין בגמרא מנ"ל דכתיב ומן המקדש לא יצא [ולא יחלל] הא אחר שלא יצא חילל ופירש"י ומן המקדש לא יצא כלומר אע"פ שמתו אביו ואמו אין צריך לצאת מן המקדש שאם יעבוד לא יחלל הא כהן אחר שלא יצא חילל. וברפ"ב דזבחים (דף ט"ו) נמי תנן דאונן שקיבל פסל ויליף לה מהאי קרא ומקראי אחרוני ומייתי לה בק"ו. ומ"ש בין בקרבן יחיד בין בקרבן צבור. הכי אסיקנא ברפ"ב דזבחים שם. ומ"ש אבל כהן גדול עובד כשהוא אונן שנאמר ומן המקדש לא יצא ולא יחלל וכו'. וכבר נתבאר בסמוך ובפרק קמא דיומא (דף י"ג): תניא היה עומד ומקריב [על גבי המזבח] ושמע שמת לו מת מניח עבודתו ויצא דברי רבי יהודה ר' יוסי אומר יגמור ופירשו התוספות דבכהן גדול מיירי וכן דעת רבינו:

ת. כסף משנה: כל הראוי לאכילת הקדשים וכו'. ריש פרק [טבול יום] (דף צ"ח): טבול יום ומחוסר כפורים אינם חולקים בקדשים לאכול לערב אונן נוגע ואינו מקריב ואינו חולק לאכול לערב בעלי מומין בין בעלי מומין עוברין בין בעלי מומין קבועים חולקין ואוכלים אבל לא מקריבים כל שאינו ראוי לעבודה אינו חולק בבשר:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

חֹלֶק כְּדֵי לְהַנִּיחַ חֶלְקוֹ לְעֶרְב. כִּי־צַד. טָבוֹל יוֹם וּמִחֶסֶר  
כְּפוּרִים וְהָאוֹנֵן בְּיוֹם הַקְּבוּרָה בֵּין כֹּהֵן גָּדוֹל בֵּין כֹּהֵן  
הַדְּיוּט אֵין חֹלֶקִין לְאָכַל לְעֶרְב:

עין משפט זז. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י הי"ז

אֵין הַקָּטָן חֹלֶק אֶפְלוֹ בְּקִדְשֵׁים קָלִים \* אַף עַל פִּי שְׁמֵתָר  
לְהֶאֱכִילוֹ קִדְשֵׁי קִדְשִׁים. וְכֵן אִשָּׁה וְאַנְדְּרוּגִינוֹס אֵין  
חֹלֶקִין לָהֶם בְּקִדְשֵׁי הַמִּקְדָּשׁ כָּלֵל שֶׁנֶּאֱמַר 'אִישׁ כְּאָחִיו'.  
אָבֵל בְּעַל מוֹם בֵּין קְבוּעַ בֵּין עוֹבֵר בֵּין שְׁנוּלָד בְּמוֹמוֹ  
בֵּין שְׁהֵיָה תָמִים וְנִפְסָל חֹלֶק וְאוֹכֵל שֶׁנֶּאֱמַר 'לֶחֶם אֱלֹהֵיו  
מִקְדָּשֵׁי הַקִּדְשִׁים' וְגו'. וְהוּא שְׁהֵיָה רָאוּי לְאֶכֶלָה. אָבֵל  
אִם הָיָה טָמֵא אֵינוֹ חֹלֶק לְאָכַל לְעֶרְב:

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ו הי"ב

מִי שֶׁנִּמְצָא כָּשֶׁר בְּיַחְוָסוֹ וְנִמְצָא בּוֹ מוֹם. יוֹשֵׁב בְּלִשְׁכַּת  
הָעֵצִים וּמִתְלַעַע עֵצִים לְמַעְרָכָה וְחֹלֶק בְּקִדְשֵׁים עִם אֲנָשֵׁי  
בֵּית אָב שְׁלוֹ וְאוֹכֵל שֶׁנֶּאֱמַר 'לֶחֶם אֱלֹהֵיו מִקְדָּשֵׁי  
הַקִּדְשִׁים וּמִן הַקִּדְשִׁים יֹאכְל':

**א.** כסף משנה: אין הקטן חולק אפילו בקדשים קלים וכו'. בפרק האיש מקדש ובריש פרק  
אלו מנחות לכל בני אהרן תהיה וכו' איש כאחיו וגו' איש חולק ואפי' בעל מום ואין  
קטן חולק אפי' תם. ומה שכתב וכן אשה ואנדרוגינוס וכו'. אפשר דיליף לה מדכתיב לכל  
בני אהרן תהיה בני אהרן ולא בנות אהרן ואנדרוגינוס דספק אשה הוא אינו חולק מן הספק:  
אבל בעל מום בין קבוע בין עובר חולק ואוכל. בר"פ טבול יום (דף צ"ט). ומ"ש בין שנוולד  
במומו וכו'. ברייתא שם. ומ"ש אבל אם היה טמא אינו חולק לאכול לערב. בר"פ טבול יום  
שם:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים  
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477  
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ט.

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ו ה"א

כָּל כֹּהֵן שֵׁשׁ בּוֹ מוֹם בֵּין מוֹם קְבוּעַ בֵּין מוֹם עוֹבֵר - לֹא יִכַּנֵּס לְמִקְדָּשׁ מִן הַמְּזִבַּח וּלְפָנָיו שֶׁנֶּאֱמַר 'אֶל הַפְּרֹכֶת לֹא יָבֹא וְאֶל הַמְּזִבַּח לֹא יִגַּשׁ'. וְאִם עָבַר וְנִכְנַס לִזְכוּת אֶף עַל פִּי שְׂלֵא עָבַד. וְאִם עָבַד בְּמִקְדָּשׁ פְּסוּל וְחִלַּל עֲבוּדָה וְלִזְכוּת אֶף עַל הָעֲבוּדָה. שֶׁנֶּאֱמַר 'אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב'. מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמַדּוֹ שֶׁאֲזַהְרָה זֶה שְׂלֵא יִקְרַב לְעֲבוּדָה:

עין משפט י.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י הי"ד

נֶאֱמַר בְּעוֹלָה 'עוֹר הָעֵלָה' אֲשֶׁר הֶקְרִיב לְפָנָיו לֹא יִהְיֶה'. וְנֶאֱמַר בְּחֻטָּאת 'הִכְהִין הַמַּחֲטָא אֹתָהּ יֶאֱכְלָנָה'. וְנֶאֱמַר

**ב.** כסף משנה: כל כהן שיש בו מום בין מום קבוע בין מום עובר. [משנה] בפרק ז' דבכורות (דף מ"ג) מומין אלו בין קבועים בין עוברים פסולים באדם ובפרק טבול יום ובת"כ אין לי אלא בעל מום קבוע בעל מום עובר מנין ת"ל כל אשר בו מום. ומה שכתב לא יכנס למקדש מן המזבח ולפנים דכתיב בפרשת אמור גבי בעל מום ואל המזבח לא יגש. ומ"ש ואם עבר ונכנס לזבח אע"פ שלא עבד. קשיא לי דבפרק י"ט מסנהדרין נראה מדברי רבינו שאינו לזבח אלא א"כ נכנס להיכל. ומ"ש ואם עבד במקדש פסול וחילל עבודה. בקידושין פרק האומר (דף ס"ו): ובתורת כהנים ובריש פרק מומין אלו (בכורות דף מ"ג) ופרק שמיני דתרומות. ומ"ש מפי השמועה למדו שאזהרה זו לא יקרב לעבודה. בתורת כהנים לא יקרב להקריב לחם אלהיו אין לי אלא תמידין שהם קרויים לחם שנאמר את קרבני לחמי לאישי שאר כל הקרבנות מנין ת"ל שוב לחם מנין לרבות את הדם ת"ל להקריב ואומר ויקריבו בני אהרן את הדם אליו: וא"ת מה צורך ללמוד מפי השמועה שאזהרה זו לא יקרב לעבודה הרי מפורש הוא בכתוב אשר בו מום לא יקרב להקריב לחם אלהיו ואפשר דה"ק מפי השמועה למדו שאזהרה זו לכל מין קרבן ולדם כדיליף לה מקרא בת"כ שכתבתי בסמוך ועי"ל דקרא כתיב בתר הכי כי כל איש אשר בו מום לא יקרב וה"א דעל קריבה למזבח לבד חייב אע"פ שלא עבד לכך הוצרך ללמוד מפי השמועה שאינו כן:

**ג.** כסף משנה: נאמר בעולה עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה וכו' ומי שאינו ראוי בשעת הקרבן וכו'. בריש פרק טבול יום (דף צ"ט):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

בְּאֲשֶׁם הַפֶּהֶן אֲשֶׁר יִכְפֹּר בוֹ לוֹ יִהְיֶה. וְנֹאמַר בְּשִׁלְמִים  
 'לִפְהֶן הַזֵּרֶק אֶת דַּם הַשְּׁלָמִים לוֹ יִהְיֶה. וְנֹאמַר בְּמִנְחָה  
 'הַפֶּהֶן הַמִּקְרִיב אוֹתָהּ לוֹ יִהְיֶה. אֵין הַפְּתוּב מִדְּבַר בְּכָל  
 אֵלוֹ אֶלָּא בְּרֵאוּי. שֶׁהַפֶּהֶן הָרֵאוּי לְעִבּוּדָה זֶהוּ שֵׁישׁ לוֹ  
 חֶלֶק לְאֹכֵל. וּמִי שֶׁאֵינוֹ רֵאוּי בְּשַׁעַת הַקְּרִבָּן כְּגוֹן שֶׁהִיָּה  
 טָמֵא אֵין לוֹ חֶלֶק לְאֹכֵל אֶפְלוּ כְּשִׁטְהָר לְעָרֵב. אָבֵל  
 לְעֵנִין חִלּוּקָהּ הַכֹּל לְאַנְשֵׁי בֵּית אָב שֶׁמִּקְרִיבִין בָּאוֹתוֹ  
 הַיּוֹם. וְכֹלָם חוֹלְקִים בְּכָל קִדְשֵׁי הַמִּקְדָּשׁ אִישׁ כְּאַחִיו. בֵּין  
 זֶה שֶׁהִקְרִיב בֵּין אָחִיו שֶׁעָמּוּ בַּמִּקְדָּשׁ שְׁלֵא הִקְרִיב:

עין משפט כ. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י הב"א

כָּל שֶׁאֵין לוֹ חֶלֶק בַּבֶּשֶׂר יֵאָמַר לוֹ חֶלֶק בְּעוֹרוֹת. אֶפְלוּ  
 טָמֵא בְּשַׁעַת זְרִיקַת דָּמִים וְטָהוֹר בְּשַׁעַת הַקְּטֵר חֲלָבִים  
 אֵינוֹ חוֹלֵק בַּבֶּשֶׂר שֶׁנֹּאמַר 'הַמִּקְרִיב אֶת דַּם הַשְּׁלָמִים וְאֶת  
 הַחֶלֶב מִבְּנֵי אֶהְרֹן לוֹ תִּהְיֶה שׁוֹק הַיָּמִין לְמִנְהָ. עַד  
 שֶׁיִּהְיֶה טָהוֹר וְרֵאוּי לְעִבּוּדָה מְשַׁעַת זְרִיקָה עַד אַחַר  
 הַקְּטֵר חֲלָבִים:

ד. כסף משנה: כל שאין לו חלק בבשר אין לו חלק בעורות. משנה ר"פ טבול יום (דף  
 צ"ח:): אפילו טמא בשעת זריקת דמים וכו'. שם במשנה: